

Posudek vedoucího diplomové práce
(ve smyslu čl. IV odst. 3 vyhlášky děkana FPR č. 30D/2012)

Název práce: Řízení o přestupcích ve světle soudní judikatury
Diplomant/ka: Ladislav Maleček
Autor posudku: JUDr. PhDr. Jan Malast

---

1. Zadání a cíl práce:

Cílem práce byl podle diplomanta „...rozbor právní úpravy dopadající na správní řízení o přestupcích“ se zvláštním zaměřením na soudní judikaturu správních soudů týkající se přestupkové agendy (str. 79).

2. Přístup studenta k řešení zadaného úkolu, původnost a úroveň práce s prameny:

Téma předložené diplomové práce je sice na jednu stranu poměrně hojně zpracovávané a je i dlouhodobým předmětem odborného zájmu teoretiků i praktiků oboru správního práva, zaměření na soudní judikaturu jej však dostatečně odlišuje od podobných kvalifikačních děl a legitimizuje jeho výběr i odůvodněnost jeho výběru. Přestupkové právo, v čele se zákonem o přestupcích, je sice na jednu stranou jednou z mála alespoň částečně kodifikovaných úprav v oblasti správního trestání, na druhou stranu nelze nevidět, že jde i přes to o úpravu, která i po více než dvou desítkách let své platnosti stále vykazuje interpretační nejasnosti a vyvolává tak celou řadu otázek souvisejících s užitím tohoto práva v praxi. Je přitom nepochybné, že právě soudní judikatura, nastavující platné úpravě pomyslné „zrcadlo“, je jedním z klíčových vodítek, jichž je možno se v případě obtíží s výkladem nejasné právní normy chytit.

Je možno konstatovat, že tuto funkci judikatury autor ve své práci vcelku vystihl. Do textu zapracoval a vhodně zakomponoval několik desítek rozhodnutí správních (ale nejenom jich) soudů, jimiž proložil obecný základ diplomové práce. Určitou „vadou na kráse“ (byť samozřejmě může jít i o autorskou licenci diplomanta) snad může být pouze ta skutečnost, že diplomant si nevytyčil za cíl judikaturou osvětlit pouze problematická a nejasná či rozporná místa v právní úpravě přestupkového práva, ale používá judikaturu redundantně i ve vztahu k institutům, které ve skutečnosti nepředstavují interpretační problém. Ono pomyslné „světlo“, jímž soudní judikatura osvětluje – zůstaneme-li u těch obrazných vyjádření – tmavá místa pozitivněprávní úpravy, tak vcelku zbytečně užívá i tam, kde to vlastně vůbec není potřeba. Judikatura se tak mnohem méně má šanci ukázat jako možné výkladové vodítko pro práci s přestupkovým zákonem, neboť je autorovy i vcelku všední a nenáročnou reflexí někdy až banálních právních norem. Nejde o prvek výrazně deklasující předloženou diplomovou práci, která by však v případě, že by se zaměřila pouze na skutečně problematické (či jakkoliv jinak zajímavé) otázky přestupkového práva – které jich navíc nabízí více než dost – mohla být posuzována ještě o trochu lépe.

K témuž by pak napomohla i vhodnější diplomantova stylistika (výrazy typu „Moc se mi nechce věřit...“ (str. 30) atp. do DP skutečně nepatří). Stejně tak ani názvy některých částí práce by jistě mohly být zvoleny přesněji a vhodněji (např. podkapitoly 1.2 či 2.8). Jde však našťástí spíše jen o drobnosti.

To už bohužel neplatí o některých formálních znacích práce. Výrazně zpřesnit (resp. opravit) by například potřebovaly identifikační údaje celé řady použitých zdrojů v seznamu

použité literatury. Jen pro příklad: Černého Průvodce novým správním řádem určitě nepřekládala Dr. Chromá, neboť byl zcela jistě psán rovnou v češtině, učebnici správního práva (C. H. Beck 2007), se kterou diplomant bezpochyby pracoval, nenapsal autorský kolektiv Hendrych, Kučerová a Větrovec, Fialova učebnice občanského práva hmotného (2002) nade vši pochybnost není výsledkem „zimní konference/workshopu“ či Hrabákův (a Nahodilův, jak diplomant opomíjí) komentář ke správnímu řádu určitě nevyšel v nakladatelství „ASPI“ v edici „Beckovy (sic!) právnické učebnice“. Těchto a podobných (Jemelka, Sládeček, Šámal, Vedral atd.) lapsů je v seznamu použité literatury tolik a jsou natolik fatální, že tento seznam bohužel činí prakticky nepoužitelným. Jde zřejmě o chybné použití funkce automatických údajů o publikaci, což však diplomantovu zodpovědnost nijak nesnižuje.

Jinak je však možno konstatovat, že diplomant ke zpracování DP přistoupil zodpovědně. Diplomová práce je více než kompilátem sekundárních pramenů, ale je vlastním autorským počinem a to nejen použitím soudní judikatury, ale také vlastními názory, závěry a hodnoceními vyplývajícími nejen z dosavadního studia, ale již započaté právní (advokátní) studentské praxe.

3. Přínos práce a aktivita studenta během zpracování:

Práce by mohla posloužit jako další pomůcka při studiu přestupkového práva a při práci s jeho pozitivněprávní úpravou. Za největší přínos je možno považovat použitou soudní judikaturu a její zakomponování do textu práce, stejně jako studentovy právní závěry a postřehy z praxe.

Student ke zpracování práce přistoupil nejenom zodpovědně, ale i aktivně. Postup v práci, stejně jako některé právní problémy, se mnou jako s vedoucím DP opakovaně konzultoval.

4. Celkové hodnocení práce:

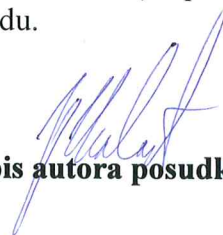
Celkový dojem z předložené diplomové je v zásadě pozitivní. Cíl práce byl naplněn, byť ve vztahu k výše uvedenému je nutno konstatovat, že ne zcela a ne bez výhrad. Nejzásadnější výtku je nutno formulovat ve vztahu k nedostatečné přesnosti identifikace použitých pramenů.

Míra této závažnosti bude předmětem posouzení zkušební komise. Pokud tato dospěje k závěru, že jde o formální nedostatek (přibližně na úrovni překlepů či gramatických chyb), který sice znesnadňuje práci s textem, ale jeho smysl a podstatu zcela nezastírá, lze práci doporučit k obhajobě. Z pozice vedoucího DP v případě její zcela bezproblémové obhajoby připouštím hodnocení stupněm „Velmi dobře“.

5. Otázky a připomínky doporučené k rozpravě při obhajobě:

Zhodnoťte právní úpravu odložení věci (ve vztahu k textu na str. 22-23) v přestupkovém zákoně, případně ji srovnajte s úpravou obsaženou ve správním řádu.

V Plzni dne 28/04/2013

Podpis autora posudku